

У ЦЭНТРАМ Мінска, на плошчы імя Леніна, стаіць велізарны, са шкла і бетону будынак. Над ім — дзяржаўны сцяг Беларускай Савецкай Сацыялістычнай Рэспублікі. Гэта — Дом урада. У яго сценах працуюць кіруючыя органы БССР, праходзяць пасяджэнні нашага парламента. Чарговае пасяджэнне — шостая сесія Вярхоўнага Савета БССР — адбылося напярэдадні 48-й гадавіны Вялікай Кастрычніцкай рэвалюцыі. Дэпутаты абмеркавалі пытанні, звязаныя з паляпшэннем кіраўніцтва прамысловасцю, станам і мерамі паляпшэння работы культурна-асветных устаноў, гаварылі аб дзейнасці пастаяннай камісіі Вярхоўнага Савета па гандлі і грамадскім харчаванні. Па ўсіх пытаннях былі зроблены даклады, у спрэчках выступалі дэпутаты.

Цэнтральным месцам парадку дня сесіі было пытанне аб паляпшэнні кіраўніцтва прамысловасцю. Доклад на гэту тэму зрабіў Старшыня Савета Міністраў БССР дэпутат Ц. Кісялёў. Абмеркаванне гэтага пытання ў парламенце выклікала не ў выніку слабай работы нашых заводаў і фабрык, як гэта хлусліва сцвярджаюць на Захадзе некаторыя неаб'ектыўныя друкаваныя органы і недальнабачныя палітычныя дзеячы.

Як эканоміка краіны ў цэлым, так і эканоміка Беларускай рэспублікі шпаркімі крокамі ідзе ўгору, аб чым сведчаць паведамленні Цэнтральных статыстычных упраўленняў ССРСР і БССР. Пытанне аб па-

ляпшэнні кіраўніцтва прамысловасцю пастаўлена на сесіі таму, што ў наступным пяцігоддзі нашаму народу трэба будзе вырашаць яшчэ больш грандыёзныя задачы ў развіцці эканомікі, павышэнні эфектыўнасці грамадскай вытворчасці на аснове сучасных дасягненняў навукі і тэхнікі. А каб паспяхова справіцца з новымі задачамі, як вядома, заўсёды патрэбна неабходная падрыхтоўка, звязаная з паляпшэннем кіраўніцтва, удасканаленнем планавання і ўзмацненнем эканамічнага стымулявання вытворчасці.

Адным з такіх мерапрыемстваў з'яўляецца пераход на новы метад кіравання прамысловасцю. Згодна з прынятым на сесіі законам цяпер замест Саўнаргаса ў рэспубліцы створаны галіновыя міністэрствы. Яны будуць найбольш поўна і мэтазгодна адпавядаць інтарсам развіцця гаспадаркі рэспублікі і краіны.

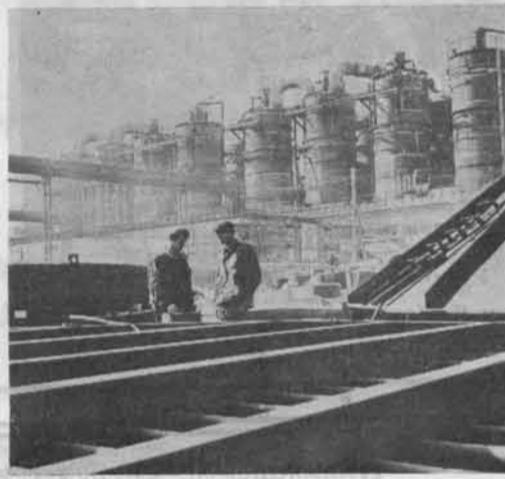
Трэба дадаць, што гэта не азначае механічнага вяртання да дасавнаргасаўскай структуры кіравання прамысловасцю. У сваёй рабоце новыя міністэрствы будуць спалучаць эканамічныя метады з адміністрацыйнымі функцыямі, адзіначалле — з калегіяльнасцю, надалей развіваць дэмакратычныя асновы ў кіраўніцтве вытворчасцю.

Шостая сесія Вярхоўнага Савета БССР яшчэ раз прадэманстравала сілу сацыялістычнага ладу. Яна паказала, што ў народных дэпутатаў няма большых інтарэсаў, чым клопаты аб эканамічным і культурным развіцці нашага краю.

Будаўніцтва млынкамбіната ў Свідэлі.

Фота А. ПЕРАХОДА.

Хутка ўступіць у строй дзеючы Гомельскі суперфасфатны завод.

Фота Ул. ЛУПЕНКІ.

У некалькі радкоў

29 і 30 КАСТРЫЧНІКА адбылася сустрэча кіраўнікоў Камуністычнай партыі Савецкага Саюза і Польскай аб'яднанай рабочай партыі. Кіраўнікі дзвюх братніх партый інфармавалі адзін аднаго аб ходзе сацыялістычнага і камуністычнага будаўніцтва ў сваіх краінах, абмеркавалі пытанні далейшага развіцця эканамічных і палітычных адносін паміж Савецкім Саюзам і Польскай Народнай Рэспублікай, а таксама абмяняліся думкамі па найбольш важных пытаннях сучаснай абстаноўкі ў Еўропе і іншых раёнах свету, па пытаннях міжнароднага камуністычнага і рабочага руху.

У ПАГРАНІЧНЫМ Брэсце адбылося ўручэнне Брэсцкай крэпасці ордэна Леніна і медалі «Залатая Зорка», якіх Крэпасць-Герой удастоена за выключныя заслугі яе абаронцаў у часы Вялікай Айчыннай вайны.

ФРГ узмацняе ідэалагічную экспансію на афрыканскім кантыненте: у канцы кастрычніка непадалёку ад Кігалі (сталіца Руанды) пачне функцыянаваць магутны рэлейны перадачы, які будзе трансправаць перадачы кельнскай радыёстанцыі «Дойч веле».

КАЛІ Данія і Нарвегія выйдуча з НАТО у 1969 годзе, Швецыя гатова весці з імі перагаворы аб заключэнні агульнага абарончага саюза, заявіў па дацкаму радыё міністр абароны Швецыі Свен Андэрсан, паколькі такі саюз не супярэчыў бы нейтралітату Швецыі і садзейнічаў бы разрадцы напружанасці на поўначы Еўропы.

ТЫМ, КАМУ ВЫПАЛА ЖЫЦЬ...

© ВЫСОКІ ўРАДЖАЙ ІЛЬНУ НА СЛУЧЫНЕ © НОВАЯ ПЕРАМОГА РЭЧЫЦКІХ НАФТАВІКОЎ © ЗНОЙДЗЕНА 128 КІЛАГРАМАЎ ЗОЛАТА © У МІНСКУ ЗАКОНЧЫЛІСЯ ГАСТРОЛІ АНСАМБЛЯ ПЕСНІ І ТАНЦА НАРОДНА-ВЫЗВАЛЕНЧАЙ АРМІІ КІТАЯ © ІВЯНЕЦКІЯ ТКАЧЫХІ ВЫКОНВАЮЦЬ ЗАКАЗЫ МІНСКІХ ТЭАТРАЎ.

СЛУЦК

Па сем цэнтнераў семя і столькі ж валакна з кожнага гектара атрымалі льнаводы калгаса «1-е Мая» на ўсёй трохсотгектарнай плошчы. На асобных участках ураджай «паўночнага шоўку» аказаўся яшчэ вышэйшым. Цяпер калгас здае трасу. На мясцовы льнозавод ужо дастаўлена яе каля дзвюхсот тон, пераважна вышэйшых нумароў. Ад рэалізацыі льнопрадукцыі гаспадарка атрымае не менш 500 тысяч рублёў прыбытку, амаль удвая больш, чым у мінулым годзе.

МІНСК

У адрас тамбоўскага завода «Аўтрактардазэль» адпраўлена аўтаматычная лінія для апрацоўкі тонкасценных укладышаў падшыпнікаў. Гэта вельмі складаны і высокапрадукцыйны аграгат, які выпускае 630 дэталей у гадзіну. Стваральнікам унікальнага аграгата з'яўляецца Мінскі завод аўтаматычных ліній. На заводзе заканчваецца зборка аўтаматычнай лініі для апрацоўкі махавіка рухавіка, прызначанай харкаўскаму заводу «Серп і молат».

ВАЛОЖЫН

У вёсцы Лешчаўцы, што ўваходзіць у склад калгаса імя Мічурына, пабудавана воданаропная вежа, а ўздоўж вуліцы пракладзены вадаправодныя трубы. Каля дамоў калгаснікаў

устаноўлены калонкі. Іх зманціравалі рабочыя раённага аддзялення «Сельгастэхніка». Калодзежы заменены на воданаропныя калонкі таксама ў калгасах «Камсамалец», «17 верасня», імя Леніна, «Праўда».

МІНСК

Закончыўшы свае гастролі, ансамбль песні і танца Народна-вызваленчай арміі Кітая выехаў у Маскву. Кітайскія артысты далі чатыры канцэрты для жыхароў Мінска.

СТОУБЦЫ

Праўленне сельгасарцелі «Перамога» працягвае вялікія клопаты аб паляпшэнні дабрабыту калгаснікаў. Асабліва значная дапамога аказваецца перасяленцам з хутароў. Ім выдзяляюцца будматэрыялы і аўтатранспарт. Толькі за апошні час змянілі прапіску калгаснікі Іван Сергіевіч, Іпаліт і Уладзімір Мамонькі і іншыя. Жывуць яны цяпер у добрых электрыфікаваных дамах у вёсцы Жыгалкі.

НЯСВІЖ

Зусім нядаўна праўленне калгаса «Сцяг Саветаў» набыло камплект інструментаў для духавога аркестра. За кароткі час вясковыя хлопцы—удзельнікі аркестра—вывучылі нотную граматы, развучылі маршы, полькі, вальсы. І цяпер на вечарах і ва ўрачыстых выпадках заўсёды іграе свой аркестр.

РЭЧЫЦА

Новую перамогу атрымаў калектыў нафтавікоў прамысловага ўпраўлення «Рэчыца-нафта». Закончаны работы па пракладцы трубаправоду ад шчыліны № 9 да рэзервуарнага парка. У бліжэйшыя дні «чорнае золата» з гэтай шчыліны паступіць у нафтаправод «Дружба».

ЛЕНІНГРАД

128 кілаграмаў золата 900-й пробы знайшла бригада будаўнікоў пры рэканструкцыі аднаго з памяшканняў Гасцінага двара. Да рэвалюцыі тут размяшчаўся адзін з буйнейшых у Пецярбургу ювелірных магазінаў. Да месца знаходкі брыгадзір каменшчыкаў Георгій Слюнькоў адразу ж выклікаў прадстаўнікоў інспекцыі прабірнага нагляду.

ІВЯНЕЦ

Усяго год назад пачаў працаваць цэх мастацкага ткацтва пры Івянецкай мастацкай фабрыцы. Але прадукцыя яго ўжо заваявала шырокую папулярнасць. Івянецкія ткачы стварылі маляўнічыя касцюмы для ўдзельнікаў мастацкай самадзейнасці Ваўкавыска, Смаргоні, Баранавіч, выконвалі заказы мінскіх тэатраў. Цяпер тут выконваюць шмат заказаў для мастацкай самадзейнасці Мінскай, Гродзенскай і іншых абласцей.

У чытальнай зале Гродзенскай бібліятэкі імя Я. Карскага.

Фота А. Перахода.

Адзін з лепшых праходчыкаў Салігорскага калійнага камбіната В. Яфімаў.

Фота П. Наватарова.

ВІЛЕЙКА: СЁННЯ, ЗАЎТРА

ПАДЫХОДЗЯЧЫ да горада, Вілея расцякаецца шырокім плёсам. Праз чыстую халодную ваду прасвечваюцца пясчанае дно, вясёлыя чародкі рыбак. Месцамі рэчка падступае да самых вуліц Вілейкі, і тады ў яе, як у люстэрка, глядзяцца дамы, старыя клёны і плачучыя вербы. Так было ўчора, год, дзесяці год назад. Але прайдзе яшчэ два гады, і тут адбудуцца здзіўляючыя змены: горад будзе стаяць ужо не на беразе ракі, а ля вялікага мора. Больш чым на сто квадратных кіламетраў разальюцца воды новага буйнейшага ў Беларусі вадасховішча. Ніжэй па рацэ плаціна створыць яшчэ адно штучнае мора, крыху меншае.

Вось так нечакана зменіць сваё аблічча яшчэ адзін куток нашага краю. Ды ці толькі гэта здзіўіць тых з нашых землякоў, хто зноў пабывае ў тутэйшых мясцінах? Шмат вялікіх і малых змен убачаць яны, ходзячы па вуліцах Вілейкі, наведваючы вёскі раёна.

Самым славутым месцам у Вілейцы раней быў касцёл. Ён стаіць і цяпер, але яго «ўлада» над горадам даўно страціла сваю былую сілу. Першае, што кідаецца цяпер у вочы ў Вілейцы, гэта двух-, трохпавярховыя і першыя чатырохпавярховыя дамы, новыя магазіны, школы, шмат тэлевізійных антэн.

І тут, натуральна, адразу ж прыходзяць на памяць лічбы. Вось некаторыя з іх.

Да 1939 года ў Вілейцы была толькі адна сямігадовае школа, гімназія і невялікая бібліятэка. А цяпер? Дзве сярэднія, музычная і школа-інтэрнат, школа рабочай моладзі, два прафесіянальна-тэхнічныя вучылішчы, у якіх працуе каля дзвюхсот выкладчыкаў. А колькі было іх ў той час у межах сучаснага (узбуйненага) Вілейскага раёна? Усяго пятнаццаць пачатковых школ. І як вынік, толькі кожны пяты чалавек быў больш-менш пісьменным, а часцей за ўсё—умеў толькі распісацца. І вось новыя лічбы: у раёне пабудавана 147 школ, 49 дамоў культуры і клубаў, 29 бібліятэк. К 1967 году будуць узведзены новыя школы—дзесяцігодкі ў вёсках Сцешыцы, Куранец, Латыголь.

Вырас у раёне і свой рабочы клас. На 13 прамысловых прадпрыемствах, пабудаваных у савецкі час, працуе больш трох тысяч рабочых.

Сумныя былі карціны сельскай «ідыліі» ў гэтай частцы «ўсходніх крэсаў». Трэцяя частка зямель належала памешчыкам, і толькі 17 працэнтаў яе было «міласліва» пакінута сялянам. Цяпер у раёне 38 калгасаў і саўгасаў. Ім перададзена 90 тысяч гектараў зямлі, якая апрацоўваецца 600 трактарамі. Акрамя таго, у гэтых гаспадарках ёсць 200 камбайнаў і больш

450 аўтамашын, шмат іншай тэхнікі, колькасць якой вельмі хутка расце.

А цяпер давайце паглядзім план развіцця горада і раёна на два бліжэйшыя гады, зацверджаны нядаўна на адной з сесій раённага Савета дэпутатаў працоўных.

Калі за пасляваенныя гады ў Вілейцы было пабудавана 1645 дамоў, то за два гады ў вёсках будзе пабудавана яшчэ 400 дамоў, дзесяць клубаў, 24 магазіны. Толькі выдаткаванні калгасаў і саўгасаў на гэтыя мэты складуць у 1967 годзе амаль 800 тысяч рублёў.

І яшчэ адна добрая навіна: зароботная плата рабочых саўгасаў узрасце ў бліжэйшыя два гады ў сярэднім на 30, а калгаснікаў—на 35 працэнтаў. Іншымі словамі, мясцовыя людзі пачнуць набываць больш тавараў, попыт на іх узрасце. Перспектыўны план улічыў і гэты факт, выдаткаваўшы буйную суму на расшырэнне гандлёвай сеткі, будаўніцтва новых бытавых камбінатаў. Яны ўжо будуцца ў Ільі, Даўгінаве, Іжы, Карповічах, Людзінаве і іншых вёсках. Так што зусім не выпадкова план прадуладжвае, што ў будучым годзе насельніцтва будзе прададзена тавараў на 570 тысяч рублёў больш, чым сёлета, а ў 1967 годзе на 600 тысяч рублёў больш, чым у 1966-м.

В. ВІКТАРАЎ.

ПАВЕДАМЛЕННІ ТАСС

З мэтай далейшага асваення касмічнай прасторы і накіплення эксперыментальных даных у перыяд з 31 кастрычніка 1965 года па 30 снежня 1965 года ў Савецкім Саюзе будуць праведзены пускі новага варыянта ракеты—носьбіта касмічных аб'ектаў у раён акваторыі Ціхага акіяна, абмежаваны акружнасцю радыусам 40 марскіх міль з цэнтрам, які мае каардынаты 19 градусаў 08 мінут паўночнай шырыні і 178 градусаў 46 мінут заходняй даўжыні.

ТАСС упэўнаважаны заявіць, што для забеспячэння бяспекі ўрад Савецкага Саюза просіць урады іншых краін, якія карыстаюцца марскімі і паветранымі шляхамі ў Ціхім акіяне, даць указанні адпаведным органам, каб судны і самалёты не заходзілі ў гэты раён акваторыі і паветранай прасторы штодзённа ў другой палавіне сутак з 12 да 24 гадзін па мясцоваму часу.

У адпаведнасці з праграмай работ па далейшаму асваенню касмічнай прасторы з 1 лістапада па 31 снежня 1965 года ў Савецкім Саюзе будуць праведзены пускі ракет—носьбітаў касмічных аб'ектаў у раён акваторыі Ціхага акіяна, абмежаваны акружнасцю радыусам 40 марскіх міль з цэнтрам, які мае каардынаты 35 градусаў 05 мінут паўночнай шырыні і 175 градусаў 43 мінуты усходняй даўжыні.

ТАСС упэўнаважаны заявіць, што для забеспячэння бяспекі ўрад Савецкага Саюза просіць урады іншых краін, якія карыстаюцца марскімі і паветранымі шляхамі ў Ціхім акіяне, даць указанні адпаведным органам, каб судны і самалёты не заходзілі ў гэты раён акваторыі і паветранай прасторы штодзённа ў другой палавіне сутак з 12 да 24 гадзін па мясцоваму часу.

Але вось яшчэ радкі з яго пісьма: «Я яшчэ і яшчэ раз упэўніваюся ў шчырасці і чуласці савецкіх людзей—маіх лепшых сяброў. Я ўжо збіраўся ехаць з Беларусі на Радзіму, так і не знайшоўшы Наташыных слядоў, як у апошні дзень да мяне прыехаў шафёр са Смалевіч і паведаміў, што сястра Наташы жыве ў Жодзіна і што сама Наташа была ў яе зусім нядаўна. Прозвішча Наташы ён не ведае. Аб маім прыездзе ў Беларусь даведаўся выпадкова, прачытаўшы артыкул у газеце.

Адшукаць сястру Наташы было даволі лёгкай справай. І вось я ведаю, дзе цяпер настаўнічае Наташа Барысенка. Маёй радасці няма межаў! Яшчэ раз вялікае дзякуй савецкім людзям».

Мікола ЗЯНЬКЕВІЧ.

«Перадаю прывітанне сябрам, усім тым, хто так гасцінна сустракаў мяне летам гэтага года ў Беларусі. І дырэктару Мінскага аўтазавода Дзёміну, і шафёру саўгаса «Смалевічы» Граку, і ўсім маім сябрам на зброі...» — гэта радкі з пісьма Марселя Сазі, былога партызана беларускіх лясоў.

«Радавы нямецкай арміі француз Марсель Сазі працаваў у гэты дзень на кухні. Яму дапамагала работніца — рускай дзяўчына Наташа. Марсель дастаў з кішні пісьмо з дому, якое атрымаў вечарам і не змог прачытаць—роту паднялі па трывозе.

З двара данеслася каманда: — Смірна!

Марсель выглянуў у акно. Група эсэсаўцаў вяла калону зняволеных. Дарэмна вязні падастаўлялі апалення смагай вусны насустрач кроплям—дробны дождж не мог сцішыць яе.

— Шнель, шнель! — крычаў фашысцкі вылодак і тычкаў дулам аўтамата ў бок жанчыні, што з вёдрамі ў руках спрабавалі прарвацца праз кардон аховы.

— Піць захацелі?! Лажыся! Ліжы лёд на каменнях! Ха-ха-ха! — аж захлынаецца гітлераўскі службака ад свайго «вясёлай» выдумкі.

Нянавісць заграецца ў вачах арыштаваных.

— Лізаць! — накідаецца ўся ахова.

То тут, то там чуваць аўтаматныя чэргі — расстрэльваюць тых, хто не выконваў загаду. Парадзёшную калону гоняць да лесу, туды, адкуль ужо відаць ствалы кулямэтаў.

Марсель распячатвае пісьмо. Паглыбляецца ў чытанне. Праз некалькі хвілін ён падымае вочы. У іх—слёзы. «Брат Франсуа загінуў пад Сталінградам».

Наташа глядзіць на Марселя. Позірк іх сустракаюцца. Учора яна ўпершыню загаварыла з ім. Не пабаялася сказаць праўду яму, нямецкаму салдату. Цудоўная дзяўчына: такая маладая і такая смелая...

— Твае сябры-французы хочуць бегчы да партызан, — раптам кажа Наташа.— Заўтра ноччу...

І ноччу Марсель пайшоў у партызанскі атрад «Смерць фашызму!», які дзейнічаў на Міншчыне. А Наташа ў хуткім часе была арыштавана. Марсель ведаў, што яе адправілі ў канцлагер. І ім ніколі ніколі не ўдасца больш сустрацца. Так думаў тады Марсель.

СТРАНА НОВО- СЕЛИЙ

Новая кинотеатр-спартиўная зала на 6 тысяч месц будзеца на Паркавай магістралі ў Мінску. Будынак будзе здадзены ў эксплуатацыю ў канцы сёлета года. Фота К. Якубовіча.

В 1911 году русская газета «Раннее утро», рассказывая о перспективах развития Москвы, скептически заметила: «Не позднее, чем через 500 лет, Москва будет по внешнему виду вполне столичным городом...»

В то время Москва представляла собой довольно жалкую картину: половина, если не больше, жилых домов — деревянные, две трети из них не имели канализации, четыре пятых отапливались углем и дровами, во многих не было электрического освещения. Асфальтового покрытия не имела ни одна улица.

А взгляните на теперешнюю Москву! И по внешнему виду, и по степени благоустройства Москва не уступает зарубежным столицам. Короче говоря, то, что, по мнению «Раннего утра», можно было сделать за пятьсот лет, при Советской власти достигнуто за три-четыре десятилетия.

До революции в Москве насчитывалось около 12 миллионов квадратных метров жилой площади. Это были преимущественно деревянные дома. А за 20 послевоенных лет в советской столице построены новые дома общей площадью свыше 31 миллиона квадратных метров. Они, разумеется, не идут ни в какое сравнение с прежними.

В 1965 году масштабы жилищного и культурно-бытового строительства в Москве еще более возросли. Москвичи получают три миллиона 650 тысяч квадратных метров жилой площади, или более 120 тысяч новых квартир, 210 магазинов, 44 школы, 16 больниц, 25 поликлиник, 119 садов и яслей. Много строится и в других городах СССР. В Ленинграде, например, каждый день сдаются в эксплуатацию два-три многоэтажных дома.

За последние тридцать лет в Советском Союзе возникло 770 новых городов, в том числе несколько в Белоруссии, а число поселков городского типа увеличилось почти на две тысячи. Стоит вспомнить, что жилой фонд всех городов дореволюционной России не превышал двухсот миллионов квадратных метров. После второй мировой войны в городах и рабочих поселках СССР построено около 900 миллионов квадратных метров жилищ. Более десяти миллионов домов сооружено в сельской местности.

А как быстро растет население новых городов! В 1929 году в Магнитогорске, например, насчитывалось 600 жителей, а сегодня здесь около 400 тысяч! За 69-й параллелью, на вечной мерзлоте стоит город Норильск. В нем проживает свыше ста тысяч человек. Только за последние шесть лет здесь сооружены благоустроенные дома общей площадью около 400 тысяч квадратных метров, магазины, столовые, школы, детские сады и ясли, закрытый плавательный бассейн.

В пассажирском зале Новосибирского вокзала есть мемориальная доска с надписью: «В вокзале станции Обь 2(14) марта 1897 г. по пути в сибирскую ссылку в село Шушенское останавливался В. И. Ленин». В то время здесь был поселок Гусевка. Сейчас это — громадный город Новосибирск. Жителей в нем более миллиона человек.

Профессия строителя в СССР — теперь самая почетная и уважаемая. Советский строитель стал индустриальным рабочим, вооруженным современной техникой. В стране сейчас более 6 миллионов строителей. Стройки обслуживают тысячи архитекторов, инженеров, конструкторов и проектировщиков.

Жилищное и культурно-бытовое строительство в Советском Союзе растет из года в год. Утверждая Государственный план развития народного хозяйства страны и Государственный бюджет на 1965 год, сессия Верховного Совета СССР уменьшила расходы на Советские Вооруженные Силы на 500 миллионов рублей, увеличив ассигнования на строительство, выделив из средств государственного бюджета 4,7 миллиарда рублей.

Наряду с государственным широко развивается кооперативное строительство. Трудящиеся, вступающим в такие кооперативы, предоставляются большие льготы. В этом году государство выделило коллективным застройщикам кредит более 400 миллионов рублей. В СССР строится также много инди-

видуальных домов за счет личных сбережений и с помощью государственного кредита, который выдается на восемь-десять лет. Земельные участки под индивидуальные дома отводятся безвозмездно, в бессрочное пользование.

Человеку нужна не только квартира, но и транспортные средства, связывающие его с работой, нужны школы для детей, поликлиники, магазины, культурно-бытовые учреждения. Поэтому, проектируя новые и перестраивая старые города, советские архитекторы уделяют большое внимание созданию микрорайонов. Они включают в себя комплекс жилых домов, школы, детские учреждения, общественные и культурно-бытовые здания, торговые помещения, городской транспорт. Все это предназначено для лучшей организации условий жизни, труда и отдыха людей.

Дети в СССР окружены повседневной заботой государства и народа. Для них ежегодно строится большое количество садов и яслей. В этом году в них воспитывается почти восемь миллионов детей. На их содержание из государственного бюджета выделено почти два миллиарда рублей.

Размах жилищного строительства в СССР удивляет многих зарубежных туристов. Вот что сказал видный американский писатель и журналист Чарльз Аллен, посетивший Советскую страну:

«Трудно осмыслить сейчас все увиденное, но главное я хочу выделить. Советский Союз — это огромная стройка! Где бы я ни был, везде видел растущее жилищное строительство, новые фабрики, заводы...»

Высокие темпы жилищного строительства в СССР стали возможны благодаря индустриализации работ и прежде всего созданию новой отрасли промышленности — производства сборных железобетонных конструкций и деталей. Если десять лет назад годовое производство сборного железобетона у нас находилось на уровне трех миллионов кубометров, то в прошлом году оно возросло до 55 миллионов. По производству сборного железобетона, цемента Советский Союз вышел на первое место в мире.

**770 новых городов за тридцать лет
4,7 миллиарда рублей в год —
на строительство**

**Чарльз Аллен: «Советский Союз —
это огромная стройка!»**

товариществе по культурным связям с соотечественниками за рубежом.

Сегодня, в юбилейном 900-м номере «Голосу Радзімы», мы рассказываем о том, как расширились наши связи с земляками за 10 лет издания газеты («ДАРОГАЙ ПРАУДЫ», стр. 4—5). В то время, когда она начала выходить, не каждый соотечественник, особенно из так называемых «ди-ли», с доверием брал ее в руки. Но правдивые вести с Родины пробивали дорогу к сердцам самых недоверчивых. И в результате у нас сейчас тысячи читателей, сотни активных корреспондентов. Бывая в Белоруссии, многие земляки-туристы заходят в редакцию, чтобы поделиться мнением о газете, поблагодарить за радость, которую она им приносит.

«ДЗЕНЬ ДОБРЫ, ДАРАГІ НАСТАЎНІК» (стр. 5) — такими словами обычно начинают свои письма к академику Тихону

Николаевичу Годневу его многочисленные ученики. Давно уже стали они квалифицированными специалистами, кандидатами и докторами наук, но не забывают своего любимого профессора, у которого учились когда-то в Белорусской сельскохозяйственной академии. Часто они обращаются к нему с вопросами и просьбами, советуются, делятся радостями и неудачами.

«ПЯЦЬ МІЛЬБЕНАУ АБНОВАК» (стр. 6). Пять миллионов обновок можно сшить из тканей, ежегодно выпускаемых Минским камвольным комбинатом. Свою продукцию комбинат посылает по 500 адресам Советского Союза, ею любуются на международных выставках жители многих стран мира. Комбинат не раз премировался на всесоюзных смотрах, некоторые образцы его тканей удостоены серебряных и бронзовых медалей ВДНХ в Москве.

«АДГУКНІСЯ, БРАТ ВІКТАР!» (стр. 7). С этой просьбой обращается к своему сводному брату Виктору Полоневичу Бронислава Булко (Липень). В 1955 году Виктор прислал в родную деревню Узьбологи Минской области письмо, в котором просил односельчан разыскать его родных. С тех пор вестей от него не было. Родные просят земляков, знающих что-либо о судьбе Виктора, написать им по адресу: Минск, Слесарная, 54-а, кв. 9.

Уезжая в Англию из деревни Боханы на Могилевщине, где он гостил у родных, Савелий Борисенко взял с собой маленькую елочку, осторожно выкопанную в лесу. Он посадил ее в своей усадьбе «Калинка» на окраине Кардиффа, и теперь к ней приезжают на поклон белорусы из разных уголков Англии. Об этой истории рассказывает сказка-быль «ЕЛАЧКА» (стр. 8).

● ХРОНИКА ● ХРОНИКА ●
ХРОНИКА ДЭЛІ. Па ініцыятыве індыйскага ўрада тут ствараецца Інстытут рускіх даследаванняў. У адпаведнасці з пагадненнем паміж СССР і Індыйяй Савецкі Саюз акажа дапамогу ў стварэнні гэтага інстытута. У якасці падарунка ён перададзены інстытуту вялікую бібліятэку, вучэбныя дапаможнікі, навукова-тэхнічнае абсталяванне і накіруе для работы ў інстытуце савецкіх выкладчыкаў рускай мовы.
□
ХРОНИКА ТОКІО. Сюды спецыяльным самалётам «ІЛ-18» прыбылі савецкія касманаўты Валянціна Нікалаева-Церашкова і Андрый Нікалаеў. Такімі наладзілі на міжнародным аэрадроме Ханэда, куды прыляцелі самалёт, гарачую сустрэчу гасцям з Савецкай краіны, якія прыбылі ў Японію па запрашэнню сацыялістычнай партыі.
□
ХРОНИКА МАНРЭАЛЬ. Поўным ходам ідзе падрыхтоўка да будаўніцтва памяшканняў для Сусветнай выстаўкі, якая адкрыецца тут у 1967 годзе. У гэтай выстаўцы прымуць удзел Савецкі Саюз, ЗША, Францыя, Англія, Італія, Індыя, Японія, ААР, Чэхаславакія, Куба і многія іншыя еўрапейскія, афрыканскія, азіяцкія і лаціна-амерыканскія дзяржавы.
● ХРОНИКА ● ХРОНИКА ●

ДЛЯ ТЕХ, КТО НЕ ЧИТАЕТ ПО-БЕЛОРУССКИ

В Минске закончила свою работу VI сессия Верховного Совета Белорусской ССР. Депутаты обсудили вопросы, связанные с улучшением управления промышленностью, положением и мерами по улучшению работы культурно-просветительных учреждений, деятельностью постоянной комиссии Верховного Совета по торговле и общественному питанию, и приняли соответствующие решения (стр. 1).

«ТЫМ, КАМУ ВЫПАЛА ЖЫЦЦЬ» (стр. 3) — эти слова из популярной советской песни «Нормандия—Неман» взяты заголовком для статьи об отваж-

ном партизане белорусских лесов — французе Марселе Сази. В этом году он побывал в Белоруссии, встречался с боевыми друзьями. В своем письме, присланном недавно из Франции, Марсель Сази выражает искреннюю благодарность советским людям за теплый сердечный прием.

Под рубрикой «НАШЫ ГОСЦІ» (стр. 4) помещены информации о пребывании в Минске соотечественников В. Томиной и А. Осипук из Уругвая и Л. Ларного из Канады. Гости познакомились с достопримечательностями белорусской столицы, осмотрели ее окрестности, побывали в Белорусском

...3 ГАЛАНДЫ

Два месяцы гасцявала Вольга Шыбайла з мужам і дачкой у невядзлай вёсцы Зарэчкі на Любаншчыне.

Вікторыя Вікенцьеўна і Аляксандра Іосіфаўна пабывалі ў Беларускім таварыстве дружбы і культурнай сувязі з зарубежнымі краінамі, а вечарам прысутнічалі на канцэрце беларускіх і беларускіх артыстаў у філармоніі.

Уважліва слухалі госці расказ дырэктара Мінскага тонкасуконнага камбіната Міхаіла Рагачова аб прадпрыемстве, яго людзях і выпускаемай прадукцыі.

У той час, калі пачала выходзіць газета, у яе было няма зямляк, асабліва так званы «дзі-пі», з дэверам браў яе ў роўкі.

Але і тады нават ты, хто вярнуў адносіны да нас, хацелі прачытаць яе, дзедацца, як там, на Радзіме.

Але і тады нават ты, хто вярнуў адносіны да нас, хацелі прачытаць яе, дзедацца, як там, на Радзіме.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

...3 БЕЛЬГІ

— Якім цудоўным стаў наш Мінск! Я ішла ад вакзала пешшу да самага Дома друку і не

магла напешыцца яго прыгожымі вядуцамі, магазінамі, — сказала Кацярына Штэйн.

Яна прыехала ў Барысаў, дзе жыла яе маті і дзе яна працавала да вайны ў аддзеле народнай асветы.

— Я была ў магазінах, там столькі цікавых кніжак. Купіла шмат. Хачелася б яшчэ купіць. Мы паабічалі Кацярыне Штэйн высласць кніжкі, якія яе цікавілі, у аддзел Слова са швейцарскіх грамадзян у Бельгіі ў Моне.

На здымку: Кацярына Штэйн на танку Дома друку.

...3 УРУГВАЯ

Быў сонечны, не па-асенняму цёплы дзень, калі ў Мінск прыбылі дэлегаты культурна-асветнага цэнтра імя Максіма Горькага з Уругвая Вікторыя Таміліна і Аляксандра Асіпук.

На вакзале яны адразу апынуліся ў абдымках родных і сяброў. На другі дзень знаходжанні ў беларускай сталіцы, пабываў на Мінскім моры, быў госцем Беларускага таварыства па культурных сувязях з суайчыннікамі за рубяжом.

На здымку: Л. Ларны.

«Голас Радзімы» № 45 (900)

ДАРОГАЙ ПРАЎДЫ

Сёння ў нашай газеце побач з назвай «Голас Радзімы» стаіць лічба 900. Лічба гэта, можа, не так і вялікая, і можна было б пачакаць, пакуль яна дойдзе да 1000.

У той час, калі пачала выходзіць газета, у яе было няма зямляк, асабліва так званы «дзі-пі», з дэверам браў яе ў роўкі.

Але і тады нават ты, хто вярнуў адносіны да нас, хацелі прачытаць яе, дзедацца, як там, на Радзіме.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

...3 КАНАДЫ

Нядаўна ў сваіх родных, якія жывуць у горадзе Ваўкавыску на Гродзеншчыне, пабываў наш зямляк з Канады Л. Ларны.

— Я была ў магазінах, там столькі цікавых кніжак. Купіла шмат. Хачелася б яшчэ купіць. Мы паабічалі Кацярыне Штэйн высласць кніжкі, якія яе цікавілі, у аддзел Слова са швейцарскіх грамадзян у Бельгіі ў Моне.

На здымку: Кацярына Штэйн на танку Дома друку.

«Голас Радзімы» № 45 (900)

злілі і Чапурныя з Галандыі прасілі нам у рэдакцыю фатаграфіі сваіх дзяцей, каб пахваліцца сваімі сямейнымі радасцямі.

Прыходзяць пісьмы, у якіх з намі спрачаюцца, выказваюць свае погляды на гістарычныя і палітычныя падзеі. У выніку гэтай перапіскі ў газеце з'явіліся артыкулы «Аўтар пажадаў застацца невядомым», «Мы лічым такіх і іншых, у якіх рэдакцыя выказвае свой погляд на закранутыя пытанні».

Прыходзяць і вярочныя пісьмы. Яны напісаны, можна сказаць, з пенай на губах. Мы адказваем і на іх—нярэдка на старонках газеты. Есць у нас факты, калі аўтары такіх пісьмаў становіліся нашымі сябрамі і актыўнымі карэспандэнтамі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

калі мы далі прачытаць ёй гэта пісьмо:

— Даўніны погляды! — сказала яна. — Калі служба ў акупантаў, ды яшчэ такіх крыжавых, не лічыцца здрадай, дык што ж тады здрада?

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

Часта мы сустракаемся з чытачамі ў Мінску. Той, хто з-за мяжы прыязджае да нас у якасці турыста, не можа прайсці міма Дома друку, дзе побач з шыльдамі іншых газет вісіць шыльда «Голас Радзімы». Толькі ў гэтым годзе ў памяшканні рэдакцыі мы гутарылі з Аляксеем Савіцкім, Мікітам Чырскім, Савелем Барысенкам, яго жонкай і дочкамі, Кацярынай Штэйн, Наталляй Апелі і яе мужам з мужам і жонкай Субач, Клаўдзіяй Конан і яе дочкамі і многімі іншымі. Яны расказвалі аб сваім жыцці, дзяліліся сваімі думкамі і ўражаннямі аб тым, што ўбачылі ў родных мясцінах. Усе яны радаваліся тым добрым зменам, якія адбываюцца ў нашай краіне.

Здрадаецца, што землякі-турысты прыходзяць у рэдакцыю, каб высветліць што-небудзь няяснае для іх. Пачынаюць размову аб тым, што іх цікавіць, не адроз, а здэле. Быў такі выпадак. Зайшоў да нас у рэдакцыю стары эмігрант дзядзька Ч. Расказаў ён, як яшчэ хлопцам вяхоў з беднай вёскі на Случчыне ў ШША, як шукаў там хлеба, якім горкім стаў яму гэты хлеб, як жыве цяпер. У час гутаркі ён часта дарчы, а то і недарчы з'яваў на царку і папоў. Скажа гэта і глядзіць на нас, нібы вывучае, згодны мы з ім ці не.

— Ох, ненавіджу я гэтых папоў! — сказаў ён і дадаў: — Добра, што ў вас царквы па-закрываюць.

Мы адчувалі, што гэта і ёсць тое пытанне, якое хоча высветліць дзядзька Ч. Я адказаў яму: — Веруючыя ў нас цяпер мала, і царквы менш, чым было да рвалюцыі. Але яны ёсць, і хто жадае, можа маліцца.

Па вачах дзядзькі Ч. было відаць, што ён верыць нам, але хацеў бы пераканацца сама. Мы далі яму такую магчымасць. У час экскурсіі па горадзе, паказваючы гэтыя новыя кварталы, парк, заводы, музеі, школы, палцы культуры, мы спыніліся на плошчы Свабоды:

— Ну, а цяпер, можа, зойдзем у царкву?

Стары праборчэў нешта, быццам яма яму там чаго рабіць, але ахвотна пайшоў. У царкве ён ажыў. Ён хадзіў срод веруючых, якіх было нямашу ў царкве, прыгледзеў да іх, нібы хацеў праверыць, жывыя яны ці мачекны, слухаў папа, і калі мы вышлі з царквы, сказаў узрушана:

— Слава богу, у вас ёсць дзе людзям маліцца, — і дадаў ўжо сярдыта: — Цяпер я ім скажу...

Гэта ўжо адносілася да тых за акіянам, якія 48 год расказвалі яму дзікія гісторыі аб становішчы веруючых у Савецкай краіне.

Сустракаемся з нашымі чытачамі і за мяжой, там, дзе яны жывуць. У гэтым годзе такія сустрэчы былі ў Бельгіі. Мне давясло там пагартырыць з нашымі шырымі сябрамі-зямлякамі Марыяй Гарох, Марыяй Івановай, Галінай Халінай і многімі іншымі. Я заўважыў, што іх харавыя калектывы выконваюць рускія, украінскія песні і песні савецкіх кампазітараў. Але ў іх рэпертуары не было беларускіх песень. Мы падарылі Саюзу альбом пласцінак з наборам беларускіх песень, а таксама надрукавалі ў газеце шмат песень і нот да іх. Гэтыя песні ўключаны цяпер у рэпертуар харавых калектываў Саюза Савецкіх Грамадзян у Бельгіі.

— Вы не ўяўляеце сабе, якую вялікую справу вы робіце, — сказаў нам Аляксандр Дзям'яніч Бута ў час гутаркі ў рэдакцыі.

Мы разумеем, што поспехам у нашай справе спрыяюць добрыя змены ў палітычным жыцці і поспехі ў гаспадарчым будаўніцтве. Іх нямае. І чым больш гэтых поспехаў, тым прыемней нам гутарыць з нашымі дарагімі чытачамі і пісаць ім.

Л. ПРОКША.

ПІШУЦЬ ЗЕМЛЯКІ

ШАСНАЦАТАГА верасня праз Шарлеруа праяжджа караван савецкіх аўтамабіляў. Вечарам у Палацы прыгожых мастацтваў савецкія госці паказвалі дакументальныя фільмы, якія белгійцы прадэдазі з вялікай цікавасцю. Мы з мужам, вядомым, наведвалі выставку аўтамабіляў. Я з рабасцю пагутарыла з землякамі—вадзіцелямі беларускіх «МАЗаў».

Марыя ГАРОХ.

Бельгія. НА ЗДЫМКУ: Марыя Гарох (другая злева) гутарыць з вадзіцелямі «МАЗаў».

ВІНШУЕМ Беларускае таварыства па культурных сувязях з суайчыннікамі за рубяжом і рэдакцыю газеты «Голас Радзімы» з вялікім святкам Кастрычніка і жадаем савецкаму народу сустрэць яго самымі радаснымі поспехамі.

Владзімір КУРЫКО.

Бельгія. А яшчэ жадаем, каб усе мы хутка дачакаліся таго дня, калі савецкі чалавек першы выйдзе з касмічнага карабля на назваваныя прасторы чужых планет.

Соф'я і Антон МІКШЫ.

Бразілія. МЕСЯЦА два тому назад зашла ко мне адна голандка (зовут ёе Марыя Бооне) і папросіла напісаць яму пісьмо па-руску.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

— Ну, як там «завяртанцы»? Зямляк даваў газету, яны читалі, разглядалі здымкі і, не выказваючы адкрыта сваёй думкі, адыходзілі.

саворіць: «Вось паеду да дзядзькі і цёткі, а там наступлю ў балетную школу». А самы маленькі Юрыя—я назвала яе так у гонар Юрыя Гагарына—хоча таксама стаць касманаўтам, каб з космасу заялець у госці ў Савецкі Саюз.

Галіна РЫЖАЯ.

Італія. ЖЫВУ недалёка ад Алясе Буты і часта сустракаюся з ім. Ён і захаплены ад гэтай паездкі ў Беларусь, можа аб ёй мне расказаць, паказаць фатаздымкі. У наступным годзе і я думаю паасціць у сваёй роднай зямлі.

В. ГРЫДЗЮШКА.

Англія. КАЛІ я вярнуўся з паездкі па СССР, мяне пачалі пытаць знаёмыя і суседзі, як жыве народ у Расіі, ці праўда, што там людзі голодныя і раздзетыя. Я на гэта адказаў так: усё гэта плёткі. Народ савецкі жыве добра, ёсць у іх што есці, ёсць у іх апраўца. Людзі там ветлівыя, адносіны да аднаго з павагай.

Жыў я ў калгасе, у сяле Язылле. На сталях у гаспадары было заўбедна ўсёго пойна, калгас багаты. А гароды ўсе чыстыя і вельмі прыгожыя. Рабочыя-амерыканцы таксама пачалі мяне распытваць аб СССР, аб тым, ці ёсць там вялікія заводы. Я ім расказаў, што ў Мінску пабываў на трактарным заводзе, на якім працуе многа тысяч чалавек. Я спецыяльна прасачыў па гадзінніку: амаль кожную 5 мінут з канвэра сыходзілі новы трактар. Паказваў я знаёмым і куплены ў Мінску гадзіннік «Мір» на 18 камяняў. Усім савецкі гадзіннік вельмі спадабаўся, я сам ад яго ў захапленні.

Пыталіся мяне і аб тым, колькі зарабляюць рабочыя, але я не мог канкрэтна адказаць, таму што аб гэтым не распавядаў. Я ведаю толькі, што ў СССР аб рабочых калоніях дзяржава. Яны атрымліваюць дапамогу, калі забяраюць, а ў нас, у Амерыцы, рабочым лепш памерці, чым забяраць, так добрага абходзіцца лячэнне.

Цікавіліся мае знаёмыя і кватэрнай платой у СССР. З гэтым мне таксама не давясло сутыкнуцца, але я ведаю, што яна вельмі нізкая. Сам я жыў у

Калі я вярнуўся з паездкі па СССР, мяне пачалі пытаць знаёмыя і суседзі, як жыве народ у Расіі, ці праўда, што там людзі голодныя і раздзетыя. Я на гэта адказаў так: усё гэта плёткі. Народ савецкі жыве добра, ёсць у іх што есці, ёсць у іх апраўца. Людзі там ветлівыя, адносіны да аднаго з павагай.

Жыў я ў калгасе, у сяле Язылле. На сталях у гаспадары было заўбедна ўсёго пойна, калгас багаты. А гароды ўсе чыстыя і вельмі прыгожыя. Рабочыя-амерыканцы таксама пачалі мяне распытваць аб СССР, аб тым, ці ёсць там вялікія заводы. Я ім расказаў, што ў Мінску пабываў на трактарным заводзе, на якім працуе многа тысяч чалавек. Я спецыяльна прасачыў па гадзінніку: амаль кожную 5 мінут з канвэра сыходзілі новы трактар. Паказваў я знаёмым і куплены ў Мінску гадзіннік «Мір» на 18 камяняў. Усім савецкі гадзіннік вельмі спадабаўся, я сам ад яго ў захапленні.

Пыталіся мяне і аб тым, колькі зарабляюць рабочыя, але я не мог канкрэтна адказаць, там

ПЯЦЬ МІЛЬЁНАЎ АБНОВАК

Цяжка знайсці ў нашай рэспубліцы жанчыну, у гардэробе якой не было б хоць адной сукенкі, пашытай з матэрыялу, выпускаемага Мінскім камвольным камбінатам. Свае тканіны прадпрыемства адпраўляе амаль па 500 адрасах Савецкага Саюза. У іх апрацоўваецца модніцы Чэхаславакіі, імі любаваліся ў час выстаўкі жыхары многіх гарадоў свету. За добрую распрацоўку асартыменту камбінат не раз адзначаўся на Усесаюзных аглядах, некаторыя з тканін, створаныя на прадпрыемстве, удастоены сярэбраных і бронзавых медалёў ВДНГ. Высокай якасцю аддзелкі, цікавай структурай і яркай вясёлкай фарбай прыцягваюць яны пакупнікоў.

А нараджаюцца гэтыя тканіны ў мастацкай майстэрні прадпрыемства. Калектыву яе невялікі: загадчыца Алена Дзмітровіч, інжынеры-дэсінатары Лазар Гурэвіч, Людміла Грыгор'ева і Вера Грышына. Усе яны маюць вялікі стаж работы, багаты вопыт. Рая Камлюк і Таіса Шведава прыйшлі ў майстэрню надаўна, яны вучацца, пераймаюць вопыт старэйшых таварышаў.

З таго часу, як са станкоў прадпрыемства была знята першая пража, прайшло 10 год. Пачыналі работу з асваення бастона і паўшарсцянога трыко «Аргон». У 1958 годзе арга-

нізавалі мастацкую майстэрню і ўжо праз год у план уключылі 7 новых артыкулаў тканін.

А сёння на прадпрыемстве выпрацоўваецца 36 артыкулаў тканін, самых розных па структуры, разнастайных па афарбоўцы (колькасць адценняў некаторых дасягае 18), з шырокім выкарыстаннем лаўсану, капрону, нітрону, віскознага шоўку і іншых сінтэтычных матэрыялаў. Хімія дапамагае рабіць тканіну прыгожай, лёгкай, трывалай.

І кожная з гэтых тканін — вынік фантазіі, роздуму, пошукаў калектыву мастацкай майстэрні. Некаторыя з выпушчаных тканін прызнаны адпавядаючымі ўзроўню лепшых сусветных узораў.

Высока ацанілі работу мінскіх камвольшчыкаў і на мастацка-тэхнічным савеце Усесаюзнага інстытута асартыменту лёгкай прамысловасці. Сюды на суд спецыялістаў камбінат вынес 24 узоры новых тканін. Амаль усе яны рэкамендаваны да вытворчасці, а 9 адзначаны самым высокім балам. А гэта значыць, што насельніцтва атрымае ў будучым годзе яшчэ шмат цікавых і прыгожых матэрыялаў. Звыш 13 мільёнаў метраў тканін выпрацоўвае штогод прадпрыемства, з іх можна пашыць больш пяці мільёнаў абновак.

Л. ВОЛЬСКАЯ.

Супрацоўнікі мастацкай майстэрні разглядаюць новыя ўзоры тканін. Фота І. Змітровіча.

У ГОНАР ГЕНІЯЛЬНАГА СЫНА ІТАЛІІ

У Маскве ў Вялікім тэатры адбылося ўрачыстае пасяджэнне, прысвечанае 700-годдзю з дня нараджэння Дантэ Аліг'еры. Яго адкрыў уступным словам старшыня Усесаюзнага юбілейнага камітэта Аляксей Суркоў.

«Дантэ і руская літаратура» — так назваў сваё выступленне член-карэспандэнт Акадэміі навук СССР Д. Благой. Анна Ахматава прачытала свае вершы, прысвечаныя вялікаму фларэнтыйцу. «Дантэ і сусветнае мастацтва» — аб гэтым гаварыў сапраўдны член Акадэміі мастацтваў СССР М. Алпатаў.

З вялікай цікавасцю ўдзельнікі пасяджэння выслухалі выступленні Джанфранка Канціні, прафесара Фларэнтыйскага ўніверсітэта, прэзідэнта Італьянскага нацыянальнага таварыства «Дантэ Аліг'еры», і грузінскага пісьменніка Канстанціна Гамсахурдзіа.

У заключэнне вечара адбыўся канцэрт.

ЭКЗАМЕН ВЫТРЫМАН

У Маскоўскім парку культуры і адпачынку імя Горкага экспанавалася выстаўка твораў беларускай графікі і мастацкага шкла (вырабы Барысаўскага завода і завода «Нёман»).

Асаблівую ўвагу наведвальнікаў прыцягнула кніжная графіка. Ілюстрацыі да паэм Янкі Купалы, створаныя А. Кашкурэвічам, і ілюстрацыі А. Паслядовіч і В. Сахненкі да «Рыбаковай хаты» Якуба Коласа штодзённа разглядалі тысячы масквічоў і іх гасцей.

М. СМІРНОЎ.

30 УЗНАГАРОД АДНОЙ СЯМ'І

Дваццаць пяць гадоў назад настаўнік Парэцкай сярэдняй школы, што на Пішчыне, Г. Шпакоўскі ўпершыню выступіў у ролі кіраўніка харавога гуртка. Хор на абласных і раённых аглядах неаднаразова займаў першае месца. Сам Георгій Уладзіміравіч добра спявае, іграе на шмат якіх музычных інструментах. 24 разы адзначалася граматамі яго майстэрства як выканаўцы і кіраўніка хору.

Шэсць грамат за актыўны ўдзел у мастацкай самадзейнасці атрымалі яго дачка Галіна, цяпер студэнтка Беларускай кансерваторыі, і сын Георгій — выпускнік Парэцкай сярэдняй школы.

С. ПАЎЛОВІЧ.

Пімен ПАНЧАНКА

Пасля вандровак

Чаканне радасней
здзяйснення:
І ў свята часам нудзімся,
Шуканні і перасяленні,
Мы ў вашым рытме
круцімся...

Бадзяюся, цікавішся
і праўдаю, і казкамі...
Музеі ватыканскія,
Халупы афрыканскія.

Падзівішся на Нотр-Дам
і Луўрам ты насыцішся.
А лепш, калі з людзьмі і там
На добрым слове сядзешся.

Адразу робіцца прасцей
Зямля з птушыным гоманам.
Пшаніца добрая расце
Пад Рымам, як пад Гомелем.

Сустрэнеш каля нільскіх вод
Бусла свайго палескага
і вернешся на цеплаход,
Усцешаны паездкаю...

Пабачыў: плаваюць кіты,
Сустрэўся з насарогамі.
А людзі ўсюды, як і ты,
З турботамі, трывогамі...

На моры гул і неспакой,
За хваляй хваля коціцца.

Убачыць родны бераг свой
Табе да болю хочацца...

Сысці на станцыі малой,
Дзе гай ды неба ціхае,
Дзе пахне сонцам і смалой
Ды птушаняты ціўкаюць;

Дзе глушыць колаў перастук
Палеміка сарочая,
Дзе мальвы свецяць
на вярсту
З лахматых агародчыкаў.

Чмялі над кветкамі бсяць,
Гудуць над сапяжанкаю:
— Ну што, нагойсаўся, бсяк,
Спаткаўся з парызанкамі?..

Праўленне.
Тэлефон звяніць,
Удакладняе графікі.
— Адкуль?
І хочацца зманіць,
Ды буркнеш ціха:
— З Афрыкі...

Круглеюць вочы друга:
— Што ж,
А мне дык хоць бы
выспацца...

Кароткатэрміновы дождж
На пыл дарожны сыплецца.

ЗАБАЎНЫЯ ДРОБЯЗІ

Адна нью-йоркская газета аб'явіла конкурс на самае кароткае апавяданне на сучасную тэму. Першую прэмію атрымаў аўтар такіх радкоў: «У аўтобусе адзін малады чалавек уступіў месца бабульцы. Ад здзіўлення тая страціла прытомнасць. Апрытомнеўшы, яна падзякавала юнаку. Тады той страціў прытомнасць».

Англііскі горад Бірмінгем можа ганарыцца самым дорасумленным вартаніком свайго гарадскога парка. Кенет Ален кожны вечар званком папярэджае наведвальнікаў аб закрыцці сада, пасля чаго старанна зачыняе вароты «Лайтвуд-парка» — іх чатыры. Пры гэтым яму ніколі не перашкаджае той факт, што парк не мае ніякай агароджы.

Вялікае хвалюванне ахапіла бландзінак гарадка Прэнсвіля ў штаце Арэзон (ЗША), калі яны раптам выявілі, што іх валасы пазеленелі. Як высветлілася, такая метамарфоза наступіла ад дзеяння дэзінфіцыруючага сродку, раствараючага ў вадзе гарадскога купальнага басейна.

Шукаючы ўцёкшага з клінікі душэўнахворага, адзін малады паліцэйскі ў англійскім горадзе Карлайль затрымаў на вуліцы прахожца, які выклікаў падазрэнне сваім адзеннем. У паліцэйскім участку высветлілася, што ахоўнік парадку арыштаваў мэра горада, які накіроўваўся на паляванне ў старой вопратцы.

Супрацоўнік сіднейскай радыёстанцыі Фрэд Дарбін дабіўся рэкорда яшчэ ў адной «спартыўнай дысцыпліне». На адбыўшымся нядаўна спаборніцтве ён чысціў зубы няспынна на працягу сарака адной гадзіны, пры гэтым у яго не было перапынкаў у прыгоднасці адзінаццаць зубных шчотак.

Італьянец Эміліо Надарыс з Генуі з радасцю паймаў на машыне ў паліцыю, атрымаўшы наведанне аб тым, што знайшоўся ўкрадзены ў яго чамадан. Як жа ён быў засмучаны, калі, пакінуўшы ўчастак, убачыў, што яго аўтамабіль укралі.

ЗАБАЎНЫЯ ДРОБЯЗІ

ПРЭМ'ЕРА БЕЛАРУСКАГА ТЭАТРА

Беларускі Акадэмічны тэатр імя Янкі Купалы ажыццявіў пастаноўку спектакля «У мяцеліцу» па п'есе Л. Ляонава. Справа — сцэна са спектакля.

Фота Ю. ІВАНОВА.

Понятен тот большой интерес, который проявляют во всем мире к решениям Пленума Центрального Комитета Коммунистической партии Советского Союза. Люди самых различных политических взглядов хотят знать, в чем суть экономических проблем, которые решает наша страна.

Можно сказать, что нет ни одного печатного органа, который не откликнулся бы на эти события. Прогрессивная печать объективно излагает принятые Пленумом решения и правдиво информирует своих читателей. Другое дело — печать буржуазная. Крупные мероприятия, намеченные Пленумом, некоторые буржуазные газеты пытаются объяснить тем, что в СССР, мол, плохо с экономическим развитием. Так изображает дело, например, «Рейнише пост» (ФРГ).

Какова цена недобросовестным высказываниям, в достаточной мере видно из того, что наша промышленность успешно выполняет и перевыполняет свои планы. За семилетие промышленное производство увеличилось на 84 процента против 80 процентов, намеченных контрольными цифрами. За последние семь лет среднегодовой прирост производства промышленной продукции в СССР составил 9,1 процента, а в США — 3,9 процента. Если в отдельных капиталистических странах в отдельные годы и происходило повышение темпов роста промышленного производства, то стабильного роста на протяжении многих лет ни одна из стран капитала не знает. Вот и в этом году темпы прироста промышленного производства снизились и в ФРГ, и в Италии, Японии,

Франции и во многих других капиталистических странах. Если в СССР за восемь месяцев прирост промышленного производства составил 9,3 процента, то в Японии за полугодие — 6,2 процента, ФРГ — 7,4, в Италии — 0,4, Англии — 2,9.

Нетрудно понять побуждения, по которым прислужники капитализма стараются представить все, что происходит в экономической жизни СССР, в кривом зеркале.

Было бы наивно думать, что это делается в силу незнания истинного положения вещей. В действительности усилия буржуазной печати имеют заранее определенную цель: преуменьшить впечатление от роста экономической мощи Советского Союза, а заодно затуманить трудности, присущие капиталистической системе хозяйства.

Есть и другая сторона этого вопроса. Буржуазных экономистов пугает то, что многие страны, вступившие на путь самостоятельного развития, укрепляют сотрудничество с Советским Союзом и пользуются его бескорыстной экономической помощью.

После этого не приходится удивляться, что буржуазная печать при толковании мероприятий, осуществляемых в Советском Союзе, руководствуется правилом: больше лжи, меньше правды.

Решения Пленума ЦК КПСС открывают широкую дорогу делу совершенствования методов руководства народным хозяйством путем сочетания централизованного планирования с инициативой трудящихся. Это не устраивает буржуазных апологетов. И вот они, выда-

вая желаемое за действительное, заявляют, будто Советский Союз намерен преодолеть трудности в своей экономике методами, сходными с экономической системой Запада.

Очень характерны рассуждения английской газеты «Дейли телеграф», отражающей взгляды консерваторов. Газета утверждает, будто нынешние изменения «свидетельствуют об отказе от марксистской доктрины о том, что главное — это труд, и делают шаг к признанию, пусть и в скрытой форме, капиталистических концепций ренты, процентов, прибыли, рынка и цен. Как отрадно видеть, что Советский Союз делает рывок к экономической свободе! Но было бы иронией, если бы Англия воспользовалась этим моментом, чтобы двинуться в противоположном направлении».

Вот где собака зарыта! Консерваторы боятся даже куцых реформ, обещанных лейбористским правительством своим избирателям, и подсовывают англичанам такой ход рассуждений: мол, даже Советский Союз «демонтирует механизм планирования».

Свои «теории» о том, что советская экономика становится «похожей» на экономическую систему Запада, буржуазные обозреватели стараются обосновать тем, что, мол, главным показателем оценки деятельности предприятия в СССР становится прибыль.

Итальянская газета «Мессаджеро» в редакционной статье доходит до полного абсурда, утверждая, что вся суть осуществляемых мер заключается якобы в том, чтобы реабилитировать типично капитали-

стический фактор прибыли в управлении предприятий. Одно из двух — или редакторы этой газеты ничего не понимают в советских делах, или они сознательно закрывают глаза на то, что у нас происходит.

Во-первых, согласно намеченным нашей партией мерам, государство устанавливает не один показатель, а систему показателей. Это видно хотя бы из того, что будут устанавливаться не только размеры прибыли и рентабельности, но и объем реализации продукции, фонд заработной платы, объем централизованных капитальных вложений и ряд других.

Но главное даже не в этом. Мы всегда считали, что нужно производить продукцию с наименьшими затратами, что экономия общественных издержек производства является непременным условием развития советской экономики. Поэтому и прибыль у нас имеет существенное значение. Главное вот в чем: в нашей стране она используется в интересах трудящихся. Прибыль направляется на развитие производства, на совершенствование техники, на осуществление крупных государственных мероприятий по подъему уровня жизни народа.

Позволительно спросить авторов указанных выше высказываний в буржуазной печати: могут ли они привести примеры, когда капиталистическая прибыль использовалась в интересах народа? Они этого сделать не могут, ибо в их странах прибыль расходуется в интересах господствующего класса.

Буржуазные экономисты возражают: но ведь и капиталисты используют прибыль для развития производства. Да, однако они расширяют производство

для собственного обогащения. От этого не выигрывают трудящиеся.

Все намеченные сентябрьским Пленумом ЦК КПСС меры направлены на то, чтобы каждое предприятие работало лучше, чтобы было обеспечено сочетание общественных, государственных интересов с интересами каждого коллектива, каждого трудящегося. Но норвежская газета «Моргенбладет» ничего не замечает и пишет о том, что в советской промышленности вводится, мол, принцип конкуренции. Снова все становится с ног на голову.

Известно, что в условиях конкурентной борьбы происходит разорение одних и обогащение других. В капиталистическом хозяйстве гибнут одни, конечно, менее конкурентоспособные предприятия, а другие на их базе укрепляются.

В советской экономике происходит соревнование между предприятиями, и суть этого соревнования заключается в том, что отстающие подтягиваются до уровня передовых и улучшаются общие показатели. Этой цели служит и повышение материальной заинтересованности рабочих, служащих, инженеров, техников в подьеме промышленного производства.

Ясно, что процессы, происходящие в капиталистической и в социалистической экономике, прямо противоположны.

Мы идем своим путем. Путь этот ведет к более быстрому развитию экономики и укрепление экономического могущества Советского государства. Этот путь проверен на практике и не раз доказал свои преимущества перед капиталистической системой хозяйства. Так будет и впредь.

20 ГАДОЎ АРГАНІЗАЦЫІ АБ'ЯДНАНЫХ НАЦЫЙ

1965 год з'яўляецца юбілейным для Арганізацыі Аб'яднаных Нацый. 20 гадоў назад, у чэрвені 1945 года, паспяхова завяршылася канферэнцыя па стварэнні ААН. Дзень 24 кастрычніка, калі Статут Арганізацыі Аб'яднаных Нацый уступіў у сілу, быў абвешчаны днём Аб'яднаных Нацый.

Карэспандэнт ТАСС звярнуўся да віцэ-старшыні выканкома Сусветнай федэрацыі асацыяцыі садзейнічання ААН доктара юрыдычных навук С. В. Маладцоўа з просьбай расказаць аб дзейнасці ААН.

За 20-годдзе свайго існавання, сказаў прафесар С. В. Маладцоў, Арганізацыя Аб'яднаных Нацый была відавочна велізарных паспяваенных змяненняў у свеце, яна перажыла шмат выпрабаванняў і была сведкай і ўдзельніцай сур'езных міжнародных падзей.

Ледзь паспелі адгрымець раскаты гармат на палях баёў другой сусветнай вайны, як ЗША і Англія груба парушылі

свае абавязальствы па Статуту ААН і сталі на шлях антысавецкай палітыкі, забыўшы аб прынцыпах мірных і дружальных адносін, якія яны толькі што перад гэтым урачыста абавязаліся прытрымлівацца пасля вайны. Урады заходніх дзяржаў садзейнічалі зараджэнню ў Заходняй Германіі мілітарызму і рэваншызму, стварылі агрэсіўны Атлантычны саюз (НАТО) з удзелам ФРГ. У якасці філіялаў НАТО былі арганізаваны СЕАТО і СЕНТО.

З другой палавіны 50-х гадоў у ААН пачаў з кожным годам усё мацней пранікаць асвятляльны вецер, выкліканы велізарнымі пераменамі ў свеце. І чым далей — тым больш суадносінны сіл у Арганізацыі Аб'яднаных Нацый у цэлым змяняюцца не ў карысць імперыялістычнага блоку.

Прычынай змен, якія адбываюцца ў ААН, з'явіўся перш за ўсё рост аўтарытэту, палітычнага, ідэалагічнага ўздзе-

яння, а таксама эканамічнай магутнасці Савецкага Саюза і іншых краін сусветнай сістэмы сацыялізма, узросшыя магчымасці сацыялістычных краін спыняць агрэсіўны махлярствы імперыялістычных дзяржаў і накіроўваць развіццё міжнародных падзей па шляху, які адпавядае інтарэсам міралюбівых народаў.

Другім фактарам, які выклікаў сур'езныя перамены на міжнароднай арэне, і як вынік гэтага ў Арганізацыі Аб'яднаных Нацый, быў магутны ўздым вызваленчага руху народаў Азіі, Афрыкі і Лацінскай Амерыкі, які падтрымліваецца Савецкім Саюзам і іншымі краінамі сацыялістычнага лагера.

Перамены, якія адбыліся ў свеце, і прынятыя на іх аснове Савецкім Саюзам сумесна з іншымі сацыялістычнымі і маладымі афра-азіяцкімі дзяржавамі меры выклікалі прыкметныя зрухі ў рабоце ААН. Ні шантаж, ні адкрыты націск

і пагрозы з боку ЗША і іншых каланіяльных дзяржаў не змаглі прадухіліць прыняцце Генеральнай Асамблеяй ААН 14 снежня 1960 года па ініцыятыве СССР Дэкларацыі аб прадастаўленні незалежнасці каланіяльным краінам і народам.

20-годдзе ААН, сказаў далей прафесар С. В. Маладцоў, адзначаецца ў абстаноўцы, калі ў радзе раёнаў зямнога шара бунтуе поўныя вайны. Амерыканскія агрэсары абрушылі велізарныя сухапутныя, марскія і ваенна-паветраныя сілы, тысячы снарадаў, напалмавых бомб і іншых варварскіх сродкаў знішчэння людзей на свабодалюбівы народ В'етнама.

Амерыканскі імперыялізм зрабіў узброенае ўмяшанне ў справы Дамініканскай Рэспублікі, імкнучыся падавіць волю гэтай краіны да свабоды і незалежнасці. Грубае насілле амерыканская ваеншчына ўчыніла ў Конга і ў некаторых іншых раёнах свету.

Таму ўсе, каму дарагія мі-

ралюбівыя прынцыпы, накрэсленыя ў Статуте ААН, з адбразненнем і падтрымкай сустрэлі прапанову Савецкага ўрада прыняць на праходзячай цяпер 20-й сесіі Генеральнай Асамблеі спецыяльную дэкларацыю аб недапушчальнасці ўмяшання ва ўнутраныя справы дзяржаў, аб ахове іх незалежнасці і суверэнітэту. Другой выключна важнай ініцыятывай Савецкага Саюза з'яўляецца ўнесеная савецкай дэлегацыяй прапанова заключыць дагавор аб нераспаўсюджванні ядзернай зброі.

Арганізацыя Аб'яднаных Нацый, сказаў у заключэнне С. В. Маладцоў, павінна стаць справядным цэнтрам міжнароднага супрацоўніцтва ва ўсіх галінах, вызначаных яе Статутом. Патрабуюцца яшчэ большыя намаганні з боку ААН у справе канчатковай і поўнай ліквідацыі сістэмы каланіялізму, у справе эканамічнага і сацыяльнага супрацоўніцтва, у аказанні дапамогі краінам, якія развіваюцца.

ЭТО ГОВОРЯТ ОНИ САМИ...

НАЧАЛЬНИК ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБА АМЕРИКАНСКОГО КОМАНДОВАНИЯ В ЮЖНОМ ВЬЕТНАМЕ ГЕНЕРАЛ СТИЛУЭЛЛ: «Джентльмены, это, очень просто: нужно убить их как можно больше. Как можно больше, джентльмены».

(«Ньюсуик», Нью-Йорк.)

ЛЛОЙД НОРМАН, КОРРЕСПОНДЕНТ «НЬЮСУИК»: «В Вашингтоне уже мало говорят о завоевании (умов и сердце вьетнамского народа). Новое отношение к проблеме Южного Вьетнама таково: «Мы там для того, чтобы истреблять солдат Вьетконга, чтобы уничтожить Вьетконг; что же до завоевания друзей, то нас это не тревожит, хотя, конечно, было бы приятно, если бы люди относились к нам дружески».

ПОЛКОВНИК ИЗ ПЕНТАГОНА: «...в такой войне невозможно отличить вьетконговцев от мирных граждан... И когда бросаешь гранаты в какую-нибудь пещеру или

гоннель, то не можешь быть уверен, что там нет детей...»

(«Ньюсуик», Нью-Йорк.)

ГЕНЕРАЛ-МАЙОР ЛЬЮИС УОЛТ, КОМАНДИР 3-й ДЕСАНТНОЙ ГРУППЫ МОРСКОЙ ПЕХОТЫ: «...Во время одной операции солдаты убили трех детей и одну женщину... Во время другой операции было подожжено минимум 50 хижин...»

(«Нью-Йорк таймс».)

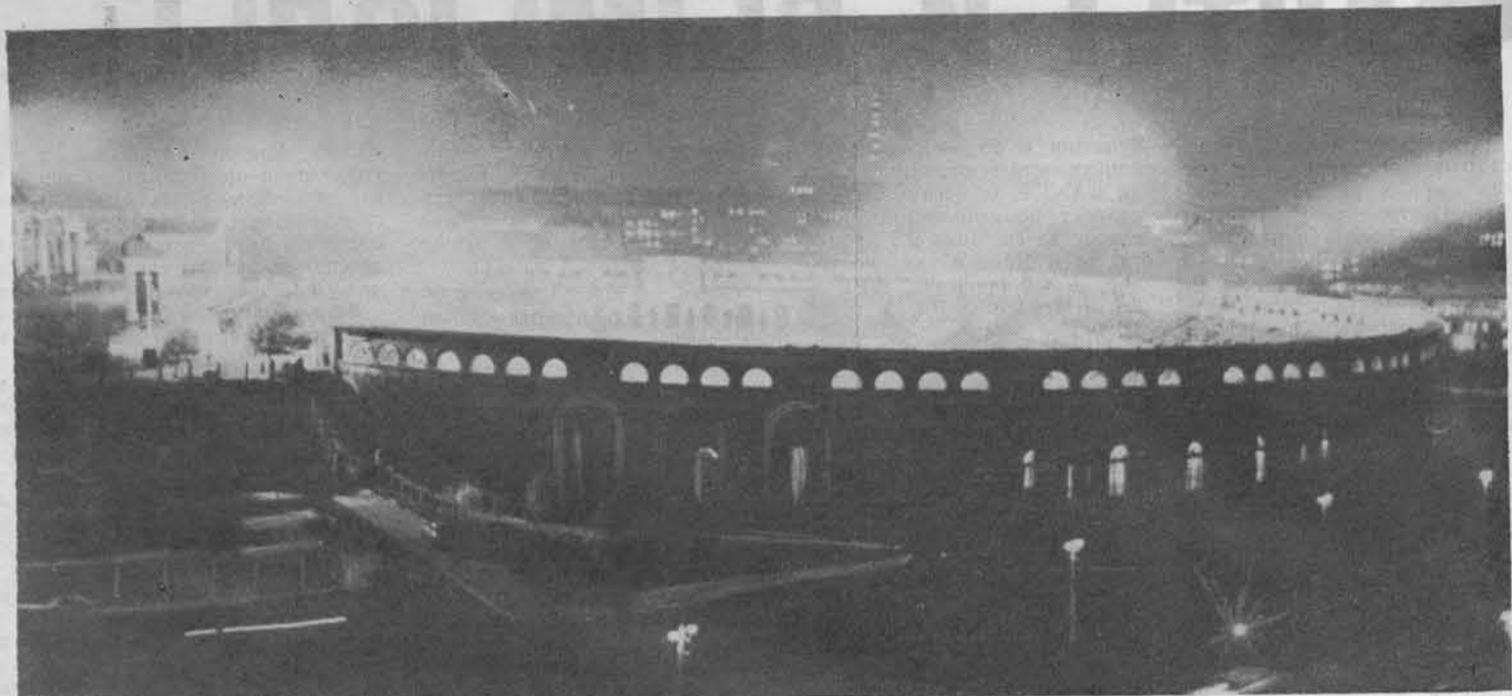
«...солдаты не разбирали, кто коммунист, а кто мирный житель... Один из солдат морской пехоты бросил гранату в землянку, где жители скрывались во время бомбардировки. Через несколько минут оттуда были извлечены изувеченные тела детей. Солдаты сожгли все дома».

(Ассошиэтед Пресс. Нью-Йорк.)

«Южный Вьетнам. Сельская школа, построенная с американской помощью...»

(«Детройт Ньюс».)

На мінскім стадыёне «Дынама» ідзе футбольны матч.

Фота К. Якубовіча.

У Тбілісі закончыліся першыя ўсесаюзныя асабіста-камандныя спаборніцтвы юніёраў па лёгкай атлетыцы.

На гэтых спаборніцтвах двойчы выхадзіў пераможцам студэнт Беларускага інстытута фізкультуры Міхаіл Жалабоўскі. Ён першы фінішаваў на дыстанцыі 800 і 1500 метраў.

На гэтых жа спаборніцтвах выдатнага поспеху ў бегу на 80 метраў з бар'ерамі дабілася 26-гадовая маскоўская аспірантка Ірына Прэс, якая выступала па-за конкурсам. Яна пераадолела дыстанцыю за 10,3 секунды, перавысіўшы на 0,1 секунды афіцыйны сусветны рэкорд, які належаў аўстралійскай спартсменцы П. Кілбарн.

Пераманай перамогай над алімпійскай камандай ЗША (15:4, 15:3) жаночая зборная СССР закончыла выступленні ў Канадзе супраць амерыканскіх валеібалістак. Гэта была яе сёмай запар перамога. Завяршылі турнір і савецкія валеібалісты — мужчыны, якія таксама выйгралі ўсе свае сустрэчы ў зборнай ЗША.

ШАШКІ ў БЕЛАРУСІ

Яшчэ ў дзяцінстве ад старэйшых братоў і бацькоў мы пазнаём бясхатрасную, як здаецца, простую гульню ў шашкі. Тады не прыходзіць у галаву думка, што гэтая гульня ўтойвае ў сабе незлічонае мноства складаных прыёмаў барацьбы, патрабуе ад гуляючых думкі, волі, псіхалагічных намаганняў.

Шашкамі захапляліся многія пісьменнікі. У шашкі любіў гуляць Пётр І. А. Адам Міцкевіч напісаў нават паэму «Шашкі».

У нас, у Беларусі, шашкі бы-

лі заўсёды ў пашане. На папулярных у свой час шашачных кутках часопісаў «Всемирная иллюстрация», «Волна» і іншых выданняў удалося выявіць многа імён здольных шашыстаў з розных гарадоў Беларусі. Асабліва вызначаўся гродзенскі аматар А. Мяхельскі, які апублікаваў сваю першую задачу ў 1884 годзе. У канцы мінулага стагоддзя значны ўклад у скарбонку шашачнага майстэрства Расіі ўнеслі Я. Гордзін і А. Сітнікаў з Бабруйска, І. Занеўскі з Віцебска,

Л. Калманоўскі з Магілёва і іншыя.

Першы шашачны турнір у Беларусі адбыўся ў 1922 годзе. Гэта быў чэмпіянат Мінска, які арганізавалі прапагандысты шашак браты Аляксандр і Барыс Круталевічы. У гэтым чэмпіянаце прымала ўдзел 15 аматараў. Гульні праходзілі ў два кругі. Званне першага чэмпіёна сталіцы заваяваў 22-гадовы Барыс Круталевіч. Турніры адбыліся таксама ў Гомелі, Бабруйску, Магілёве, Віцебску і іншых гарадах і нават вёсках рэспублікі.

У 1924 годзе браты Круталевічы прымаюць удзел у першым усесаюзным чэмпіянаце СССР у Маскве. Сярод праслаўленых шашачных карыфе-

яў, такіх як С. Варанцоў, які ўтрымліваў званне чэмпіёна Расіі з 1894 года, чэмпіёнаў Масквы М. Кукуева, С. Іванова, В. Мядкова і многіх іншых, Барыс Круталевіч заняў пятае месца і першым у нашай рэспубліцы атрымаў званне майстра.

У пасляваенны час шашкі на аснове традыцый братоў Круталевічаў і аматараў старэйшага пакалення хутка пачалі адраджацца. Каманда юнакоў нашай рэспублікі не раз заваёўвала званне чэмпіёна краіны. Інжынер Мінскага радыёзавода майстар спорту М. Шавель многа год быў прызёрам усесаюзных чэмпіянатаў па міжнародных шашках, а ў 1956 годзе дзяліў 1—2 месца з неаднара-

зовым чэмпіёнам свету гросмайстрам І. Куперманам. Выдатных поспехаў за апошнія шэсць год дабіўся слесар Мінскага радыёзавода майстар спорту А. Плакхін. Двойчы ён заваёўваў залаты медаль чэмпіёна СССР па рускіх шашках.

Моцнай была каманда беларускіх шашыстаў на спартакіядзе прафсаюзаў у Маскве, якая заваявала трыццаць месцаў і бронзавыя медалі. Калі ў даваенныя часы ў Беларусі быў толькі адзін майстар, то зараз іх налічваецца 35 і каля 70 кандыдатаў у майстры па рускіх і міжнародных шашках.

А. РАКІТНІЦКІ,
заслужаны трэнер Беларусі, майстар спорту СССР.

КАЗКА-БЫЛЬ

ЁЛАЧКА

Раслі на паляны дзве сястры Бярозкі, а побач з імі суседка Елачка. Адна маці-зямля карміла іх, ласкавае сонейка аднолькава сагравала сваімі праменьнямі. Ішлі гады, падрасталі Бярозкі, цягнулася ўверх і іх сяброўка Елачка. Моцна сябравалі дрэўцы, і не было ў іх жыцці смутных дзён. І калі, бывала, галінкі Бярозак і Елачкі сустракаліся пад ветрам, маўклівая палянка нібы ажывала — сяброўкі размаўлялі паміж сабой. Вельмі было ім прыемна, калі людзі любаваліся імі; радаваліся дрэўцы, што прыносілі чалавеку дабро і ўцеху.

Праўда, спачатку Елачка крыху зайздросціла сваім суседкам. У іх кожную пару года новае адзенне, імі больш захапляюцца людзі, на галінках часцей шабечуць птушкі. Але гэта было толькі ў маленстве. Бярозкі былі сціплыя, не выхваляліся сабою. Гэта вельмі падабалася Елачцы, і яна назаўжды палюбіла сябровак.

І вось аднойчы раніцай на палянку прыйшоў чалавек з кошыкам. Доўга любавалася ён характам Бярозак, потым нагнуўся, каб падабраць некалькі баравікоў і падбярозавікаў, і тут заўважыў маленькую Елачку.

Кроплі росы зіхцелі на яе іголках у пражаннях сонца, і ў кожнай ззяла маленькая высёлка. Нібы зачараваны, глядзеў ён на маладую прыгажуню. Мабыць, чалавекі гэты многа год не бачыў такога характа і вельмі засмуткаваў аб ім. Ён асяржэна выкапаў Елачку і з трудкай зямлі на карэнчыках панёс яе з сабой. Сумна зашумелі, заганяючы Бярозкі. Не хацелася ім расставаша са сваёй сяброўкай.

А праз некалькі дзён беларуская Елачка пераехала з Савельем Барыскавым і вёскай Баханы на Магілёўшчыне ў англійскі горад Кардзіф. Пасадзіў яе ў чужыну зямлю, каб яна заўжды напамінала яму аб Радзіме. Добра глядалі яе дачкі Савелья Дзіця і Дзіця, палюбілі Елачку за тое, што яна разганяла смутак у бацькі і прынесла радасць у іх сям'ю з роднай назвай «Калічка».

Вельмі сумавала спачатку Елачка. А на яе ішлі ішлі на паклон беларусы з розных куткоў Англіі. Гледзячы на яе, успаміналі беларускія ядзі, свой родны кут і ўсё, што сумвала Елачка. Але ж я вельмі патрэбна і тут. Я прыношу людзям радасць і ў дзікай чужыне разганяю смутак, нагадваю ім аб родным краі. Яна расправіла галінкі і ледзь чутна зашалахцела ім, вітаючы сваіх новых сяброў.

А праз год на палянку ў гэсе ля Баханаў зноў прыйшоў той самы чалавек. На гэты раз з ім былі дзве дзяўчынкі. Бярозкі выпрыскаваліся ад радасці, а на месцы, дзе расла калісця Елачка, прыймаўся і зямля — яе маленькая сястрычка.

Г. БЯЛЬКЕВІЧ.

КНИГАНОШЫ

Фотаэцюд А. Лунашова.

ВАС ШУКАЮЦЬ І ЧАКАЮЦЬ СВАЯКІ

АДГУКНІСЯ, БРАТ ВІКТАР!

У гэтага пісьма цікавая гісторыя. Яно было напісана ў верасні 1955 года ў Нью-Йорку і адпраўлена ў вёску Узбарога, што на Міншчыне. «Да ўсіх добрых людзей, якія будуць чытаць гэты ліст, калі, не дай бог, маіх братоў Юзіка ці Стася там няма, — гаварылася ў пісьме. — Даражэнькі! Не адмоўце зрабіць людскую паслугу, перадаць ліст маім братам, калі ведаеце, дзе яны, або напішыце мне, што з імі і дзе яны — буду вельмі ўдзячны. Адрас: Mr. Niesluchowski (for Vincent) 174 Clinton Str., New York 2, N. Y., U.S.A.».

Разам з пісьмом да жыхароў Узбарогаў у канверце быў ліст для Юзіка. Аўтар прасіў паведаміць, пры якіх абставінах загінуў іх бацька, як і дзе Юзік жыве цяпер. Далей адправіць ліста раскажаў, што працуе на фабрыцы і жыве разам са сваёй бабуляй. Непадалёку ад іх жыве і дзядзька. У канцы стаяў подпіс: «Твой брат Віцька».

Іосіф Паланевіч.

Браніслава Булко (Ліпень).

Гэты ліст прызначаўся Іосіфу і Станіславу Паланевічам, Браніславе Ліпень. І вось чаму. У 1924 годзе ў вёсцы памёр Палінар Ліпень. Яго жонка Алена, на руках якой засталася двое дзяцей — Раман і Браніслава, выйшла ў другі раз замуж за Уладзіміра Паланевіча. У іх сям'і паявіліся тры сыны Стась, Юзік і Віктар. Аднойчы (гэта было ў час акупацыі Беларусі гітлераўцамі) іх бацька Паланевіч паехаў з Узбарогаў у Мінск і не вярнуўся. Акалічнасці яго гібелі невядомы і па сённяшні дзень.

Самым малодшым з сірот у сям'і застаўся Віктар, якому не было тады і трынаццаці год. Яго ўзяў да сябе на выхаванне дзядзька, які жыў з маці (бабакаю Віктара) у Мінску. Незадоўга да вызвалення Мінска ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў ён разам з маткаю і Віктарам выехаў з горада. Куды? Невядома.

Але Браніслава ў той час ва Узбарогах не жыла, і паштовыя работнікі ўручылі ліст з Амерыкі братам.

Родныя не прымуслі сябе чакаць з адказам. Браніслава напісала ў Амерыку пісьмо, у якім раскажала, што новага ў вёсцы, і прасіла

пісаць. Але пісьмо вярнулася ў Мінск з адзнакай: «Адрасат выбыў». Юзік вырас, пайшоў служыць у Савецкую Армію, дэмабілізаваўся. Пасля арміі атрымаў спецыяльнасць машыніста-экскаватаршчыка і цяпер працуе ў Омскай вобласці. Стась па-ранейшаму жыве ва Узбарогах.

У чытача, напэўна, узнікла пытанне, як пісьмо Віктара трапіла да нас у рэдакцыю. Аднойчы на літаратурны вечар, які адбыўся на адной з мінскіх фабрык, прыйшла група беларускіх пісьменнікаў. У час гутаркі да паэта Алеся Бажко падыйшла адна работніца і сказала, што на працягу многіх год шукае свайго брата. Імя яе Браніслава Апалінараўна Булко (Ліпень). Гэта была зводная сястра Віктара. Яна і перадала яму для нашай рэдакцыі пісьмо, якое захоўвала як памяць аб браце.

А неўзабаве ў рэдакцыю прыйшла і сама Браніслава Апалінараўна. Яна прынесла дзве фотакарткі — сваю і Юзіка, ліст да Віктара і папрасіла змясціць іх у газеце. Мы выконваем яе жаданне.

Добры дзень, дарагі брат Віцька!

У 1955 годзе тваё пісьмо, адрасаванае братам, трапіла да мяне. Я была ўзрадавана, даведаўшыся аб тым, што ты жывы, але на мае пісьмы адказу не было.

Віцька! Цябе цікавіць, дзе нашы родныя? Бацька прапаў без вестак у час вайны, Рома загінуў у партызанах, Стась жыве ў вёсцы, дзе мы ўсе жылі. Я жыву ў Мінску разам з мужам і двума дзецьмі. Цяпер маё прозвішча Булко. Цябе я не магу ўявіць — які ты зараз? Ці ёсць у цябе сям'я?

Калі я атрымаю адказ на гэты пісьмо, то наша перапіска наладзіцца.

Твая сястра Броня.

Мой адрас: г. Мінск, Слясарная, дом 54-в, кв. 9. Булко Б. А.

Мы звяртаемся да жыхароў дома, адкуль у 1955 годзе Віктар напісаў пісьмо, у прыватнасці, да Неслухоўскага. Калі ён што-небудзь ведае аб Віктару Паланевічу, аб яго лёсе, няхай напіша нам у рэдакцыю альбо яго сястры. З гэтай жа просьбай ад імя рэдакцыі і Браніславы Булко мы звяртаемся да ўсіх нашых землякоў.

Л. СКІБЕНКА.

РЕДАКЦЫЯНАЯ КАЛЕГІЯ

НАШ АДРАС:
Мінск, Ленінскі праспект, 77,
Дом друку.
Рэдакцыя газет
«Голас Радзімы»
ТЭЛЕФОНЫ:
6-19-31, 6-97-92,
3-25-52, 6-18-88.